

Doğa Anaya Açık Mektup

Ey benim, binlerce yıldır, bitmez tükenmez bir hevesle evlatlarına şefkat dağıtan doğa anam ! Ne nankörlükler gördün, ne kadir bilmezliklerle içini daralttın iyi bilirim. O yufka yüreğinin nasıl paralandığını görmemek mümkün mü ? Sen canına can katmaya çalışırken yeryüzünün; en sevdiğin evlatların olarak biz insanoğullarının sergilediğı, acımasızlık ve vicdansızlık kokan davranışların, senin emeklerini nasıl boşa çıkardığını artık bilmeyen kalmadı belki ama sonuç yine de hüsrana değil mi ?

Bu kadar bonkör, bu kadar verici olmasan belki kafalarımız daha erken tanışacaktı taşlarınla. Güzelliklerine kavuşmak, onlardan nasiplenmek böylesine kolay olmasa, eminim ki çok daha vefalı olmayı ve elde ettiğinin kıymetini bilmeyi, daha iyi öğrenirdik hepimiz. Oysa, zafer sarhoşluğunun etkisiyle, yokuş aşağı bir yolda bulmuşuz kendimizi, bendini aşan azgın sular gibi engelleri yıka döke taşkınlıklar peşindeyiz; freni patlamış halde koştukça koşuyor, nereye gittiğini bilememenin körlüğü içerisinde rotasız bir hedefe doğru ilerlerken, şımarık çocuklar gibi habire oyuncaklarımızı kırıp, yenilerini istemekle meşgulüz. Gelecekte de ne kadar uslanacağımızın ölçüsü ve garantisi yok üstelik.

Çok eski devirlerde atalarımız senin gök gürültünden korkar, afetlerinden ürkererek yerlere yapışırlar, gazabından korunmak için sana kurbanlar adarlarmış. Kurt kocayınca kuzunun maskarası olurmuş örneğı, şimdilerde heybetinden ürkenimiz kalmadı da, tek tük kalmış dişlerini de çekmeye çalışırız maskaralık olsun diye, değil mi ?

Ey Anadolu, ey gelip geçen uygarlıklara karşılıksız kucak açmaktan yorgun düşmüş, çileli topraklar yurdu !

Yavrusunun üzerine titreyen, onu beslemek için türlü sıkıntılara katlanan ana yüreği gibi, tüm bedenini insanların hizmetine sunan, onlara aş veren, suyla serinleten, ev bark olan bereketli topraklar beldesi ! Ne kadar şanslı olduğumuzu niye vurmazsın yüzümüze, niye tokat gibi çarpmazsın yıkıcılığımızı alnımızın tam ortasına. “Kendileri anlasın” deme bilgeliğini sürdüreceksen eğer, “daha çok beklersin” demekten alamam kendimi, bilesin !

Ey heyecanından çağlayan, ateşiyle kaynayan, hırsından köpüren su ! İçine işleyen kiri pası temizlemek için, toprağın yüzlerce metre derinliklerine inip, farklı özellikteki katmanlardan işkenceler çekerek geçmenin ve temizlenmenin coşkusuyla yer kabuğundan fışkırmanın sevincini nasıl da çabuk kursağında bıraktırıyor, akıl almaz dümenlerle seni yine kirletiyor, nasıl bir çırpıda yüzünü karartıyoruz, değil mi ? Bazen tatlı suyunu, bazen de tuzunu ya da sodanı sunuyorsun bizlere hevesle, hiç bıkmayacak mısın bilmem ki ? Ya sen, ey gölgesini ve serinliğini inatla hizmetimize sunmaya devam eden yaşlı ağaç ! Bu özverini; yamaçlarını acımasızca oyduğumuz, erozyona yenik düşmüş kel tepeleriyle hala medet beklemekten sıkılmamış olan, sana da ev sahipliği yapan yaşlı dağlardan mı ödünç aldın ? Kim bilir, belki yerin kaç metrelerce altında toprağı harmanlayarak, sabırla su ve besin arayan zayıf köklerinden alırsın bunca direnci, hoşgörüyü, büyüklüğü ? Bari, toprak üstünde olup biten nankörlükleri anlatıp da heveslerini kırma onların da, ne olur !

İlkbaharda bedenine su yürüdüğünde; misafirlere yemek hazırlamanın telaşıyla günün nasıl geçtiğini anlayamayan çalışkan ev hanımları gibi, yaprağa, çiçeğe ve de meyveye emek harcamaktan yorgun düşünce; yanı başında, acımasızca kesilip, boylu boyunca devrilen kader arkadaşlarının feryadını belki duyamıyor, hemen fark edemiyorsun.

Ama sonbaharda her yer sarıya kesip, yaşlı bedenini terk eden renkli elbiselerinden sıyrılıp, kuru dallarınla kafa dinlemeye başladığında da göremiyor musun, komşu ağaçlardan birkaçının daha eksildiğini ?

Uzun kış gecelerinde rüzgar uğultularına eşlik edecek fısıltılı konuşmalarına ses veren çıkmayınca kızmıyor musun sebep olanlara, intikam yemini etmiyor musun yine de ?

Bu ne affedicilik böyle ?

Ey doğa ananın öz evlatları olan tez canlı tazılar, ceviz düşkünü sincaplar, kurnaz tilkiler, can yakan bakışlı ceylanlar; keserek ya da yakarak bitirmeye ant içtiğimiz ormanlardan kalan çalılıklar olsun, sizlere ev olmaya değmez mi ? Sizler de terk edip gidecek misiniz buraları ? O minicik, tertemiz yürekleri ve henüz kirlenmemiş duygularıyla sizleri çok seven çocuklarımıza göstermeyecek misiniz o güzel yüzlerinizi, onlara sadece kitap ve ansiklopedi sayfalarındaki soluk fotoğraflarınızı mı hatıra bırakacaksınız yoksa ?

Ey kurumuş, çatlamış toprak ! Asırlardır kuşandığın yemyeşil elbiseni sıyrıp üstünden, üstelik aç ve susuz bıraktığımız için çok mu kızgınsın bize. Tarih boyunca üstünde tepindiğimiz ve iliğini sömürdüğümüz için kırgın mısın yoksa. Ne bilelim biz ? Senin koca midenin üç beş yaprak ve dal parçasıyla doymaya kanaat edeceğini düşünemedik, bağrına diktiğimiz devasa, beton hilkat garibeleriyle seni doyururuz sanmıştık belki de. Demek ki, yanlış bilgiler almışız beslenme kitabından, zaten kendimizi de yanlış besleyip dururuz biz, bilirsin !

Ey minik serçe ! Asırlardır kendine yuva diye bildiğin ama sayemizde giderek yok olmaya başlayan ormanların, bataklıkların ve sazlıkların dramını yaşarken, ince uzun ağaç dallarına benzetip üzerine tünediğin, o tuzaklarla dolu elektrik tellerinin kaç kardeşine mezar olduğunu senden iyi kim bilebilir ki ?

Bazen bunun bedelini; buğday başağı, mısır koçanı ya da ayçiçeği tablasına değen obur gaganla çiftçilerimize ödettiğin de oluyor ama yine de o ahenkli seslerin korusuyla bizlere şarkılar söylemenizden de anlaşılıyor ki, sizler de kin tutmayı bilemeyenlerdensiniz.

.... ve ey duyarlı yürekleriyle doğa için pembe ufuklar hayal eden, çevre dostu olmanın aşkıyla yorgun düşen, ağaç ve hayvan sevgisi uğruna idealist çırpınışlar içinde boğuşan, kelaynakvari bir yalnızlığa itilmiş olan doğa tutkunu insanlar; bu medeniyet ve akıl çağında bile, en vicdani hislerle dolu olmanın bedelini azınlığa düşme acısıyla yaşamınıza rağmen, vurdumduymaz çoğunluğa inat, daha bir hırs ve tutkuyla doğayı sevmeye ve de korumaya çalışmaktan vazgeçmeyin ne olur ? Doğa ana ve onun dilsiz çocukları için, bu kadarcık vefa duygusu ve eziyet çekmeye razı olma düşüncesi de, çok ağır bir bedel olmasa gerek !

AHMET NEDİM NAZLİCAN